

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

מנחות-שתי מדות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יורש אינו סומך, יורש אינו מימר.	תני רב הנגיה קמיה דרבא:										■	◇
היורש סומך, ומביא את נסכיו, ומימר	[רבא] והא אנן תנן:										♣	◇
איפכא?	אמר ליה: [רב הנגיה]										○	
לא, מתניתין מני? רבי יהודה היא	א"ל: [רבא]										!	◇
יורש סומך, יורש מימר	דתניא: [רבנן]										■	◇
יורש אינו סומך, יורש אינו מימר.	רבי יהודה:										■	◇
מאי טעמא דר' יהודה?											^	
קרבתו - ולא קרבן אביו, ויליף תחלת הקדש מסוף הקדש, מה סוף הקדש יורש אינו סומך, אף תחילת הקדש יורש אינו מימר.	[רבי יהודה]										!	◇
ורבנן?											^	
המר ימיר - לרבות את היורש, ויליף סוף הקדש מתחילת הקדש, מה תחלת הקדש יורש מימר, אף סוף הקדש יורש סומך.	[רבנן]										!	◇
ורבנן האי קרבנו מאי עבדי ליה?											♣	
קרבתו - ולא קרבן עובד כוכבים, קרבנו - ולא קרבן חבריו, קרבנו - לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה.	[רבנן]										!	◇
ורבי יהודה?											♣	
לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה לית ליה, ואי נמי אית ליה, עובד כוכבים וחבירו מחד קרא נפקא, אייתרו ליה תרי קראי, חד, קרבנו - ולא קרבן אביו, ואידך, לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה.	[רבי יהודה]										!	◇
ורבי יהודה האי המר ימיר מאי עבדי ליה?											♣	
מיבעי ליה לרבות את האשה	[רבי יהודה]										!	◇
לפי שכל הענין כולו אינו מדבר אלא בלשון זכר, מה סופינו לרבות את האשה? תלמוד לומר: המר ימיר.	דתניא:										■	!
ורבנן?											♣	
דרשי מואם.	[רבנן]										!	◇
ור' יהודה?											♣	
ואם לא דריש.	[רבי יהודה]										!	◇
הכל סומכין, חוץ מחרש שוטה וקטן וסומא, ועובד כוכבים והעבד, והשליח והאשה.											■	■
וסמיכה שירי מצוה.											■	
על הראש בב' ידים.											■	
ובמקום שסומכין שוחטין, ותכף לסמיכה שחיטה.											■	
בשלמא חרש שוטה וקטן - דלאו בני דעה נינהו, עובד כוכבים נמי - בני ישראל סומכין ואין עובדי כוכבים סומכין, אלא סומא מאי טעמא לא?											♣	◇
אתיא סמיכה סמיכה מזקני עדה	חד: [רב חסדא/ רב יצחק בר אבדימי]										!	◇
וחד אמר: אתיא סמיכה סמיכה מעולת ראייה.	וחד: [רב חסדא/ רב יצחק בר אבדימי]										!	◇
ולמאן דאמר מעולת ראייה, מ"ט לא יליף מן זקני עדה?											♣	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

מנחות-שתי מדות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דנין יחיד מיחיד ואין דנין יחיד מציבור.													צג:
ולמאן דיליף מזקני עדה, מאי טעמא לא יליף מעולת ראייה?													צג:
דנין מידי דכתיב ביה סמיכה בגופיה ממידי דכתיב ביה סמיכה בגופיה, לאפוקי עולת ראייה, דהיא גופה מעולת נדבה גמרה													צג:
ויקרב את העולה ויעשה כמשפט - כמשפט עולת נדבה, לימד על עולת חובה שטעונה סמיכה.	דתני תנא קמיה דרב יצחק בר אבא:												צג:
והעבד והשליח והאשה.													צג:
ידו - ולא יד עבדו, ידו - ולא יד שלוחו, ידו - ולא יד אשתו.	תנו רבנן:												צג:
כל הני למה ליה?													צג:
צריכא, אי כתב רחמנא חד, הוה אמינא: למעוטי עבד דלאו בר מצות, אבל שליו דבר מצוה הוא ושלוחו של אדם כמותו, אימא לסמוך ואי אשמעינן הני תרתי, דלאו כגופיה דמיא, אבל אשתו דכגופיה דמיל אימא תיסמך, צריכא.													צג:
סמיכה שירי מצוה.													צג:
(ויקרא א') וסמך ונרצה - וכי סמיכה מכפרת? והלא אין כפרה אלא בדם, שנאמר: כי הדם הוא בנפש וכפר, אלא לומר לך, שאם עשאה לסמיכה שירי מצוה, מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר וכיפר. ותניא גבי תנופה כי האי גוונא:	ת"ר:												צג:
לתנופה לכפר - וכי תנופה מכפרת? והלא אין כפרה אלא בדם, שנאמר: כי הדם הוא בנפש וכפר אלא לומר לך, שאם עשאה לתנופה שירי מצוה, מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר וכיפר.	[תניא]												צג:
על הראש.													צג:
ידו על הראש - ולא ידו על הצואר, ידו על הראש - ולא ידו על הגביים, ידו על הראש - ולא ידו על החזה.	תנו רבנן:												צג:
כל הני למה ליה?													צג:
צריכי, דאי כתב רחמנא חד, למעוטי צואר דלא קאי בהדי ראשו, אבל גבו דקאי להדי ראשו אימא לא, צריכא ואי אשמעינן הני תרי, משום דלא איתרבי לתנופה, אבל חזה דאיתרבי לתנופה אימא לא, צריכא.													צג:
ידו על הצדדין, מהו?	איבעיא להו:												צג:
ידו על ראשו - ולא ידו על הצדדין.	תא שמע: דתניא, אבא ביראה ברבי אליעזר בן יעקב:												צג:
מטלית מהו שתחויץ?	בעי רבי ירמיה:												צג:
ובלבד שלא תהא דבר חוצץ בינו לבין הזבח.	תא שמע:												צג:
ובשתי ידיים													צג:
מנא הני מילי?													צג:
דאמר קרא: וסמך אהרן את שתי ידו, כתיב ידו וכתיב שתי, זה בנה אב, כל מקום שנאמר ידו הרי כאן שתיים, עד שיפרט לך הכתוב אחת.	ריש לקיש:												צג:
אזל רבי אלעזר אמרה להא שמעתא בבי מדרשא, ולא אמרה משמיה דריש לקיש.	[רבי אלעזר]												צג:
שמע ר"ל ואיקפד													צג:
אי ס"ד כל היכא דכתיב ידו תרתי ניהו, למה לי למכתב ידיו ידיו? אקשי ליה עשרים וד' ידיו תביאנה, ידיו רב לו, שכל את ידיו	א"ל: [ריש לקיש]												צג:
אישתיק.	[רבי אלעזר]												צג:
לבתר דנח דעתיה, א"ל, מאי טעמא לא תימא ליה: ידיו דסמיכה קאמרי.	[ריש לקיש]												צג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

מנחות-שתי מדות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בסמיכה נמי כתיב: (במדבר כ"ז) ויסמוך את ידיו עליו ויצוהו	[רבי אלעזר]											⊠	צג:
סמיכה דבהמה קאמרי.	[ריש לקיש]											⊠	צג:
ובמקום שסומכין שוחטין, תכף לסמיכה שחיטה.												■	צג:
מאי קאמר?												⊠	צג:
הכי קאמר: במקום שסומכין שוחטין, שתכף לסמיכה שחיטה.												⊠	צג:
חומר בסמיכה מבתנפה, ובתנפה מבסמיכה שאחד מניף לכל החברים, ואין אחד סומך לכל החברים												■	צג:
חומר בתנפה, שהתנפה נהגת בקרבנות היחיד ובקרבנות הצבור, בחיים ובשחוטין, ובדבר שיש בו רוח חיים ובדבר שאין בו רוח חיים, מה שא"כ בסמיכה.												■	צג:
(ויקרא א') קרבנו - לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה, שיכול והלא דין הוא: ומה תנופה שנתרבתה בשחוטין נתמעטה בחוברין, סמיכה שלא נתרבתה בשחוטין אינו דין שתמעט בחוברין ת"ל: קרבנו - לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה.	תנו רבנן:											⊠	צג:
ותתרבתה תנופה בחוברין מקל וחומר: ומה סמיכה שלא נתרבתה בשחוטין נתרבתה - בחוברין, תנופה שנתרבתה בשחוטין אינו דין שנתרבתה בחוברין												⊠	צג:
משום דלא אפשר, היכי ליעביד? לינפו כולהו בהדי הדדי - קא הויא חציצה, ליניף וליהדר וליניף - תנופה אמר רחמנא ולא תנופות.												⊠	צג:
וסמיכה בשחוטין ליתא?												⊠	צג:
בזמן שכהן גדול רוצה להקטיר היה עולה בכבש והסגן בימינו, הגיע למחצית הכבש אחז סגן בימינו והעלהו, והושיט לו הראשון הראש והרגל סומך עליהם וזורקן, הושיט השני לראשון שתי ידים נתנו לכהן גדול סומך עליהם וזורקן, נשט השני והלך לו, וכך היו מושיטין לו שאר כל האברים סומך עליהם וזורקן, ובזמן שהוא רוצה - הוא סומך ואחרים זורקין	והתנן:											⊠	צג:
התם משום כבודו דכהן גדול.	אביי:											⊠	צג:
הדרן עלך שתי מדות												⊠	

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

מנחות-שתי הלחם		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
שתי הלחם נילושות אחת ונאפות אחת אחת.															צד.
לחם הפנים נילושות אחת ונאפות שתיים שתיים ובדפוס היה עושה אותן.															צד.
כשהוא רודן נותנן לדפוס, כדי שלא יתקלקלו.															צד.
מנא הני מילי?															צד.
שני עשרונים יהיה החלה האחת - מלמד שנילושות אחת אחת	דתנו רבנן:														צד.
מנין שאף שתי הלחם כך?															צד.
תלמוד לומר: יהיה															צד.
ומנין שאפיתן שתיים שתיים?															צד.
תלמוד לומר: ושמת אותם															צד.
יכול אף שתי הלחם כן?															צד.
תלמוד לומר: אותם.															צד.
האי אותם הא אפיקתיה															צד.
אם כן, לימא קרא ושמתם, מאי ושמת אותם? שמעת מיניה תרתי.															צד.
ושמת אותם - בדפוס.	תנו רבנן:														צד.
שלשה דפוסין הם: נותנה לדפוס ועדיין היא בצק, וכמין דפוס היה לה בתנור, וכשהוא רודה נותנה בדפוס כדי שלא תתקלקל.															צד.
ולהדרה לדפוס קמא															צד.
כיון דאפי לה נפחה.															צד.
לחם הפני' כיצד עושין אותו? רבי חנינא אמר: כמין תיבה פרוצה	איתמר: [רבי חנינא]														צד.
כמין ספינה רוקדת.	רבי יוחנן:														צד:
בשלמא למאן דאמר כמין תיבה פרוצה, היינו דהווי יתבי בזיכין, אלא למאן דאמר כמין ספינה רוקדת, היכי הווי יתבי בזיכין?															צד:
מקום עביד להו.															צד:
בשלמא למאן דאמר כמין תיבה פרוצה, היינו דהווי יתבי קנים, אלא למאן דאמר כמין ספינה רוקדת, קנים היכי הווי יתבי?															צד:
מורשא עביד להו.															צד:
בשלמא למאן דאמר כמין תיבה פרוצה, היינו דסמכי ליה סניפין ללחם, אלא למאן דאמר כמין ספינה רוקדת, היכי סמכי ליה סניפין ללחם?															צד:
דעגיל להו מיעגל.															צד:
בשלמא למאן דאמר כמין ספינה רוקדת, היינו דבעינן סניפין, אלא למאן דאמר כמין תיבה פרוצה, סניפין למה לי?															צד:
אגב יוקרא דלחם תלח.															צד:
בשלמא למאן דאמר כמין ספינה רוקדת, סניפין על גבי שלחן מונחין, אלא למ"ד כמין תיבה פרוצה, סניפין היכא מנח להו - אארעא מנח להו?															צד:
אין															צד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
---	---

מנחות-שתי הלחם		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לדברי האומר כמין ספינה רוקדת, סניפין על גבי שלחן מונחין, לדברי האומר כמין תיבה פרוצה, סניפין ע"ג קרקע מונחין.	דאמר רבי אבא בר ממל:											צד:
כמאן אולא הא דא"ר יהודה:												צד:
הלחם מעמיד את הסניפין והסניפין מעמידין את הלחם?	[רבי יהודה]											צד:
כמאן דאמר כמין ספינה רוקדת.												צד:
כמין כוורת היה לה בתנור, ודומה כמין טבלא מרובעת.	מיתבי:											צד:
אימא: ופיה דומה כמין טבלא מרובעת.												צד:
תניא כמאן דאמר כמין ספינה רוקדת												צד:
ארבעה סניפין של זהב היו שם, מפוצלין מראשיהן, כמין דקרנין היו, שסומכין בהן את הלחם, שהוא דומה כמין ספינה רוקדת.	דתניא:											צד:
לחם הפנים נפסל במסעות, או אינו נפסל במסעות?	איבעיא להו:											צד:
נפסל	חד: [רבי יוחנן/רבי יהושע בן לוי]											צד:
אינו נפסל.	וחד: [רבי יוחנן/רבי יהושע בן לוי]											צד:
מאן דאמר נפסל, דכתיב: כאשר יחנו כן יסעו, מה בחנייתו נפסל ביוצא, אף בנסיעתו נפסל ביוצא												צד:
מאן דאמר אינו נפסל, דכתיב: ולחם התמיד עליו יהיה.												צד:
ואידך נמי הא כתיב: כאשר יחנו כן יסעו												צד:
לאידך גיסא, מה בחנייתו כי לא יצא ממקומו לא מיפסיל, אף בנסיעתו כי לא יצא ממקומו לא מיפסיל.												צד:
ואידך נמי הא כתיב ולחם התמיד עליו יהיה												צד:
במסודר דכולי עלמא לא פליגי, אלא כי פליגי - במסולק	אלא כי אתא רב דימי אמר:											צד:
מאן דאמר נפסל, דכתיב: כאשר יחנו כן יסעו, מה בחנייתו נפסל ביוצא, אף בנסיעתו מיפסל ביוצא												צד:
למאן דאמר אינו נפסל, דכתיב: ונסע אהל מועד, אע"פ שנסע אהל מועד הוא.												צד:
ואידך נמי הכתיב: כאשר יחנו כן יסעו												צד:
לאידך גיסא, מה בחנייתו כי לא מפיק ליה לא מיפסיל, אף בנסיעתו כי לא מפיק ליה לא מיפסיל.												צד:
ואידך נמי הא כתיב: ונסע אהל מועד												צד:
ההוא לדגלים הוא דאתא.												צד:
ואידך?												צד:
ממחנה הלויים בתוך המחנות נפקא.												צד:
בשעת סילוק מסעות - קדשים נפסלין ביוצא, וזבין ומצורעין משתלחין חוץ למחיצתן	מיתבי:											צד:
מאי לאו אפילו לחם הפנים												צד:
לא, בר מלחם הפנים.												צד:
מה נפשך? אי אהל מועד דוקא הוא, אפילו קדשים נמ' אי אהל מועד לאו דוקא הוא, אפילו לחם הפנים נמ'												צד:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

מנחות-שתי הלחם		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מר אמר במסודר, ומר אמר במסולק, ולא פליגי.	אלא כי אתא רבין אמר:											◇	צה.
ש"מ: יש סילוק מסעות בלילה, דאי סלקא דעתך אין סילוק מסעות בלילה, אימת מדלי? לצפרא, מאי איריא משום יוצא? תיפוק לי דאיפסיל ליה בלינה.	אביי:											◇	צה.
פשיטא, ללכת יומם ולילה כתיב										⚡			צה.
מהו דתימא: הני מילי היכא דעקור ביממא, אבל היכא דלא עקור ביממא, בליליא לא מצו עקרי, קא משמע לן.										!			צה.
הוגללו הפרוכת, הותרו הזבין ומצורעין ליכנס לשם	ורמינהי:										⚡		צה.
לא קשיא: הא ר' אליעזר, הא רבנן	רב אשי:											◇	צה.
יכול דחקו זבין ומצורעין ונכנסו לעזרה בפסח הבא בטומאה, יכול יהו חייבין? תלמוד לומר: (במדבר ה') וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש, בשעה שטמאי מתים משתלחין - זבין ומצורעין משתלחין, אין טמאי מתים משתלחין - אין זבין ומצורעין משתלחין.	דתניא, רבי אליעזר:											!	צה:
אחת שתי הלחם ואחת לחם הפנים - לישתן ועריכתן בחוץ ואפייתן בפנים, ואינן דוחות את השבת	[רבנן]											◆	צה:
כל מעשיהם בפנים	רבי יהודה:											◆	צה:
לעולם הוי רגיל לומר: שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשרות בבית פאגי.	רבי שמעון:											◆	צה:
הא גופא קשיא, אמרת: לישתן ועריכתן בחוץ, אלמא מדת יבש לא נתקדשה, ואפייתן בפנים, אלמא מדת יבש נתקדשה												⚡	צה:
הקשה אדם קשה שהוא קשה כברזל, ומנו? רב ששת.	רבא:											○	צה:
מאי קשיא? דלמא עשרון לא מקדש, תנור מקדש												!	צה:
אלא אי קשיא הא קשיא, ואפייתן בפנים, אלמא תנור מקדש, ואין דוחות את השבת, איפסלה בלינה												⚡	צה:
הקשה אדם קשה שהוא קשה כברזל, ומנו? רב ששת.	רבא:											○	צה:
מאי קושיא? דלמא מאי מבפנים? במקום זריזין.	רב אשי:											!	צה:
והא דרב אשי ברותא היא, מה נפשך? אי אפייה בעינן זריזין, לישתן ועריכה נמי בעינן זריזין, ואי לישתן ועריכה לא בעינן זריזין, אפייה נמי לא בעינן זריזין אלא דרב אשי ברותא היא.												◆	צה:
כל מעשיהן בפנים וכו'.	רבי יהודה:											■	צה:
ושניהן מקרא אחד דרשו: (שמואל א' כ"א) והוא דרך חול אף כי היום יקדש בכלי	רבי אבהו בר כהנא:											◆	צה:
בחול אשכחינהו דקא אפו ליה, אמר להו: דרך חול קא אפיתו ליה? אף כי היום יקדש בכלי, איפסיל ליה בלינה	רבי יהודה סבר:											◆	צה:
בשבת אשכחינהו דקא אפו ליה, אמר להו: לא דרך חול בעיתו למיעבדיה? מידי תנור מקדש? שלחן הוא דמקדש.	רבי שמעון סבר:											◆	צה:
ומי מצית אמרת דבשעת אפייה אשכחינהו? והכתיב: (שמואל א' כ"א) ויתן לו הכהן קודש כי לא היה שם לחם כי אם לחם הפנים המוסרים מלפני ה'.												⚡	צה:
אלא מאי דרך חול דקא אמר להו? הכי קא אמרו ליה: ליכא לחם כי אם לחם הפנים המוסרים מלפני ה'.												○	צה:
אמר להו: לא מביעיה האי דכיון דנפק ליה ממעילה דרך חול הוא, אלא אפילו האיך נמי דהיום יקדש בכלי הבו לי דליכול, מסוכן הוא.												○	צה:
ור' יהודה ור' שמעון בגמרא פליגי.												!	צה:
לעולם הוי רגיל לומר: שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשרות אבית פאגי, שמע מינה.	דיקא נמי, דקתני: ר' שמעון:											■	צה:
חביתי כהן גדול - לישתן ועריכתן ואפייתן בפנים, ודוחות את השבת, טחינתן והרקדתן אינו דוחה את השבת.												■	צה:
כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת, ושאי אפשר לה לעשותה מע"ש דוחה את השבת.	כלל אמר רבי עקיבא:											◆	צה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מנחות-שתי הלחם	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים, ואין בהן מעשה כלי בחוץ.												■
שתי הלחם - ארכן שבעה טפחים, ורחבן ד' טפחים, וקרנות' ארבע אצבעות.												■
לחם הפנים - ארכן י' טפחים, ורחבן ה' טפחים, וקרנותיו שבע אצבעות.												■
שלא תטעה, ז"ד יה"ז.	רבי יהודה:											◇
ונתתה על השלחן לחם פנים לפני תמיד, לחם פנים - שיהו לו פנים.	בן זומא											■
השולחן ארכו י' ורחבו חמשה, לחם הפנים ארכו י' ורחבו ה', נותן ארכו כנגד רחבו של שולחן, וכופל טפחיים ומחצה מכאן וטפחיים ומחצה מכאן, נמצא ארכו ממלא רחבו של שולחן, דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]											■
השלחן ארכו י"ב ורחבו ו', לחם הפנים ארכו י' ורחבו ה', נותן ארכו כנגד רחבו של שולחן, כופל טפחיים מכאן וטפחיים מכאן וטפחיים ריוח באמצע, כדי שתהא הרוח מנשבת בהם	רבי מאיר:											■
שם היו נותנין שני בזיכי לבונה של לחם הפנים.	אבא שאול:											◇
והרי כבר נאמר: ונתת על המערכת לבונה זכה	אמרו לו:											◇
הרי כבר נאמר: ועליו מטה מנשה.	אמר להם: [אבא שאול]											◇
וארבעה סניפין של זהב היו שם מפוצלין מראשיהן שהיו סומכין בהם, שנים לסדר זה ושנים לסדר זה, וכ"ח קנים כחצי קנה חלול, ארבעה עשר לסדר זה וי"ד לסדר זה.												■
לא סידור קנים ולא נטילתם דוחה את השבת, אלא נכנס מערב שבת ושומטו ונותנו לארכו של שלחן.												■
כל הכלים שהיו במקדש, ארכן לארכו של בית.												◇
כל המנחות יש בהן מעשה כלי מבפנים.												■
זו מנין?	שאלו את רבי:											^
הרי הוא אומר: ויאמר אלי זה המקום אשר יבשלו שם הכהנים את האשם ואת החטאת אשר יאפו את המנחה לבלתי הוציא אל החצר החיצונה, מנחה דומיא דאשם וחטאת, מה אשם וחטאת טעונין כלי, אף מנחה נמי טעונה כלי.	אמר להם: [רבי]											◇
השולחן ארכו עשרה.												■
לדברי האומר טפחיים ומחצה כופל, נמצא שלחן מקדש חמשה עשר טפחים למעלה לדברי האומר טפחים כופל, נמצא שלחן מקדש י"ב טפחים למעלה.	רבי יוחנן:											◇
והאיכא קנים												?
קנים שקועי משקע להו.												◇
מאי טעמא? משום איעפושי לחם, סוף סוף קא מיעפש לחם												◇
דמגבה ליה פורתא.												◇
והאיכא הוא פורתא												?
כיון דלא הוי טפח לא חשיב ליה.												◇
והאיכא בזיכין												◇
בגוויה דלחם הוו יתבי, ולבהדי לחם הוו קיימי.												◇
והאיכא קרנות												◇
קרנות לגוויה דלחם כייף להו, ולחם עלייהו נח ליה.												◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מנחות-שתי הלחם		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
והאיכא מסגרתן											ז	◇	צו:	
כמאן דאמר מסגרתו למטה היתה.											!	◇	צו:	
ולמאן דאמר מסגרתו למעלה היתה											ז	◇	צו:	
פרקודי הוה מפרקדא, ולחם בגויה דשלחן הוה יתיב											!	◇	צו:	
לא היה שם סניפין, אלא מסגרתו של שלחן מעמדת את הלחם	כדתניא, רבי יוסי:										■	■	צו:	
מסגרתו למטה היתה.	אמרו לו:										■	■	צו:	
לדברי האומר מסגרתו למטה היתה, טבלא המתהפכת טמאה, לדברי האומר מסגרתו למעלה היתה, טבלא המתהפכת תיבעי לך.	רבי יוחנן:											■	◇	צו:
מכלל דשלחן בר קבולי טומאה הוא? כלי עץ העשוי לנחת הוא, וכל כלי עץ העשוי לנחת אין מקבל טומאה, מאי טעמא? דומיא דשק בעינן, מה שק מטלטל מלא וריקן, אף כל מטלטל מלא וריקן											ז	◇	צו:	
שלחן נמי מטלטל מלא וריקן כדריש לקיש											!	◇	צו:	
מאי דכתיב: (ויקרא כ"ד) על השלחן הטהור? טהור - מכלל דאיכא טמא? אלא, מלמד שמגביהין אותו לעולי רגלים ומראין בו לחם, ואומרי' להם: ראו חיבתכם לפני המקום	דאמר ר"ל:										■	!	◇	צו:
כדברי רבי יהושע בן לוי											!	◇	צו:	
נס גדול נעשה בלחם הפנים, סילוקו כסידורו, שנאמר: (שמואל א' כ"א) לשום לחם חם ביום הלקחו.	דאמר רבי יהושע בן לוי:										■	!	◇	צו:
ותיפוק לי משום ציפוי											ז	◇	צו:	
השלחן והדולבקי שנפחתו או שחיפן בשייש, ושייר בהן מקום הנחת כוסות - טמאין	מי לא תנן:										■	ז	◇	צו:
מקום הנחת התיכות	רבי יהודה:										■	ז	◇	צו:
שייר אין, לא שייר לא											ז	◇	צו:	
וכי תימא: כאן בציפוי עומד, כאן בציפוי שאינו עומד											!	◇	צו:	
בציפוי עומד או בציפוי שאינו עומד? בשחיפה את לבזבזי או בשלא חיפה את לבזבזי?	והא בעא מיניה ריש לקיש מרבי יוחנן:										ז	^	◇	צו:
לא שנא ציפוי עומד ולא שנא ציפוי שאינו עומד, לא שנא חיפה את לבזבזין ולא שנא לא חיפה לבזבזין	ואמר ליה: [רבי יוחנן]										ז	!	◇	צו:
וכי תימא: עצי שיטים חשיבי ולא בטלי											!	◇	צו:	
הניחא לריש לקיש											ז	◇	צו:	
לא שנו אלא בכלי אכסלגוס הבאים ממדינת הים, אבל כלי מסמס חשיבי ולא בטלי	דאמר: [ריש לקיש]										ז	■	◇	צו:
שפיר											ז	◇	צו:	
אלא לרבי יוחנן											ז	◇	צו:	
כלי מסמס נמי בטלי	דאמר: [רבי יוחנן]										ז	■	◇	צו:
מאי איכא למימר?											ז	◇	צו:	
שאני שולחן, דרחמנא קרייה עץ, שנאמר: (יהזקאל מ"א) המזבח עץ שלש אמות גבוה ארכו שתיים אמות ומקצעות לו וארכו וקירותיו עץ וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ה'.											!	◇	צו:	
פתח במזבח וסיים בשולחן											ז	◇	צו:	
בזמן שבית המקדש קיים - מזבח מכפר על אדם, ועכשיו שאין בית המקדש קיים - שולחנו של אדם מכפר עליו.	רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרוייהו:										!	■	◇	צו:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
O מעשה-story

◌ **קושיא-challenge**
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראייה-proof**

מקרא-key:

מנחות-שתי הלחם		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ארבע סניפין של זהב היו שם וכו'												■	צו.
מנא הני מילי?												^	צו.
אמר קרא: ועשית קערותיו וכפותיו וקשותיו ומנקיותיו, קערותיו - אלו דפוסין, כפותיו - אלו בזיכין, קשותיו - אלו סניפין, ומנקיותיו - אלו קנים, אשר יסך בהן - שמסככין בהן את הלחם.	רב קטינא:											!	צו.
לא סידור הקנים ולא נטילתן דוחות את השבת	מותיב רבא:											◌	צו.
ואי סלקא דעתך דאורייתא, אמאי אין דוחות את השבת?												◌	צו.
לאו מילתא הוא דאמרי	הדר אמר רבא:											◌	צו.
כל מלאכה שאפשר לה לעשותה מערב שבת אינו דוחה את השבת	דתנן, כלל אמר רבי עקיבא:											◌	צו.
והני נמי אפשר דלא דחי שבת עלייהו, טעמא מאי? דלא ליעפש לחם, בכי האי שיעורא לא מיעפש												◌	צו.
כיצד? נכנס מערב שבת ושמתן ומניחן לארכו של שולחן, ומוצאי שבת נכנס, מגביה ראשיה של חלה ומכניס קנה תחתיה, וחוזר ומגביה ראשיה של חלה ומכניס קנה תחתיה, ארבעה חלות צריכות שלשה שלשה קנים, העליונה אינה צריכה אלא שנים, לפי שאין עליה משאוי, התחתונה אינה צריכה כל עיקר, לפי שמונחת על טהרו של שולחן.	כדתניא:											◌	צו.
כל אמות שהיו במקדש - בינוניות, חוץ ממזבח הזהב והקרן והסוכב והיסוד	תנן התם, רבי מאיר:											◌	צו.
אמת בנין ששה טפחים, ושל כלים - חמשה.	רבי יהודה:											◌	צו.
ושניהם מקרא אחד דרשו: ואלה מדות המזבח באמות אמה אמה וטופח וחיך האמה ואמה רוחב וגבולה אל שפתה סביב זרת האחד וזה גב המזבח	רבי יוחנן:											◌	צו.
חיך האמה - זה יסוד												◌	צו:
אמה רוחב - זה סוכב												◌	צו:
וגבולה אל שפתה סביב זרת האחד - אלו קרנות												◌	צו:
זה גב המזבח - זה מזבח הזהב												◌	צו:
זהו באמה בת חמשה, הא כל אמות כלים באמה בת שש	רבי מאיר סבר:											◌	צו:
כזה יהו כל אמות כלים.	רבי יהודה סבר:											◌	צו:
קא סלקא דעתך מיסוד ועד סוכב באמה בת ה' בגובה												◌	צו:
ומאי חיך האמה ואמה רוחב?												^	צו:
הכי קא אמר: מחיך האמה ועד רוחב באמה בת חמשה												!	צו:
גובה המזבח כמה הוי? עשר אמות, שית בני חמשה חמשה וארבעי בני שיתא שיתא												◌	צו:
מזבח כמה הוי? חמשין וארבעה, פלגיה דמזבח כמה הוי? עשרים ושבעה, מקרנות ועד סוכב כמה הוי? עשרים וארבעה, כמה בציר לפלגיה דמזבח? תלתא												◌	צו:
חוט של סקרא חוגרו באמצע, כדי להבדיל בין דמים העליונים לדמים התחתונים	ותנן:											◌	צו:
אלא הא דתניא גבי עולת העוף:												◌	צו:
היה עולה בכבש ופנה לסוכב ובא לו לקרן דרומית מזרחית, ומולק את ראשה ממול ערפה ומבדיל ומוצה את דמה על קיר המזבח, ואם עשאה למטה מרגליו אפילו אמה אחת - כשירה	[תניא]											◌	צו:
הא קא יהיב עליונה למטה משני טפחים												◌	צו:
אלא חיך האמה - כניסה, אמה רוחב - כניסה, גבולה אל שפתה סביב - כניסה												◌	צו:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

מנחות-שתי הלחם		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מזבח כמה היה ליה? שיתין, פלגיה דמזבח כמה הוי? תלתין, מקרנות ועד סובב כמה הוי? כ"ד, כמה בציר לפלגיה דמזבח? ששה												◇
אם עשאה למטה מרגליו אפילו אמה אחת - כשרה.	ותנן:											◇
במאי אוקימתא? בכניסה, ומי מצית מוקמת לה בכניסה?												◇
מזבח היה שלשים ושתים על שלשים ושתים, עלה אמה וכנס אמה זהו יסוד נמצא שלשים על שלשים	והא תנן:											◇
שלשים ושני טפחים הוין												◇
ותו, עלה חמש וכנס אמה זהו סובב, נמצא עשרים ושמונה על עשרים ושמונה												◇
עשרים ושמונה וארבע טפחים הוין												◇
וכי תימא: כיון דלא הוי אמה לא חשיב ליה												◇
מקום קרנות אמה מזה ואמה מזה, נמצא עשרים ושש על עשרים ושש												◇
עשרין ושבע הוין												◇
לא דק.												◇
מקום הילוך רגלי הכהנים אמה מזה ואמה מזה, נמצא עשרים וארבע על עשרים וארבע												◇
מקום המערכה עשרים וחמשה הוא												◇
וכי תימא: הכא נמי לא דק												◇
והא כתיב: (יחזקאל מ"ג) והאריאל שתיים עשרה אורך בשתיים עשרה רוחב רבוע, יכול שאינו אלא שתיים עשרה על שתיים עשרה? כשהוא אומר אל ארבעת רבעיו, מלמד שבאמצע הוא מודד שתיים עשרה אמה												◇
וכי תימא: שית מינייהו מעיקרא באמה בת חמשה מייתי להו												◇
אם כן רווחא לה עזרה												◇
כל העזרה היתה אורך מאה ושמונים ושבע על רוחב מאה ושלושים וחמש, ממזרח למערב מאה ושמונים ושבע: מקום דריסת רגלי ישראל אחת עשרה אמה, ומקום דריסת רגלי הכהנים אחת עשרה אמה, המזבח	דתנן:											◇
אלא חיק האמה - גבוהה, אמה רוחב - כניסה, גבולה אל שפתה סביב - לא שנא הכי ולא שנא הכי												◇
מזבח כמה הוי? חמשין ותמינא, פלגיה דמזבח כמה הוי? עשרין ותשעה, מקרנות ועד סובב כמה הוי? עשרין ותלתא, כמה בציר לפלגיה דמזבח? שיתא												◇
אם עשאה למטה מרגליו אפילו אמה אחת - כשירה.	ותנן:											◇
דיקא נמי, דכתיב: חיק האמה ואמה רוחב, שמע מינה.												◇
וכמה אמה בינונית?												◇
ששה טפחים.	רבי יוחנן:											◇
השלחן ארכו שנים עשר ורחבו ששה.	רבי יוסי בר אבין: אף אנן נמי תנינא, רבי מאיר:											◇
מכלל דהויא אמה דנפישא מינה?												◇
אין												◇
שתי אמות היו בשושן הבירה, אחת על קרן מזרחית צפונית ואחת על קרן מזרחית דרומית, שעל קרן מזרחית צפונית יתירה על של משה חצי אצבע, שעל קרן מזרחית דרומית היתה יתירה עליה חצי אצבע, נמצאת יתירה על של משה אצבע	והא תנן:											◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מנחות-שתי הלחם	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	צח.
ולמה אמרו אחת גדולה ואחת קטנה? כדי שיהיו האומנין נוטלין בקטנה ומחזירין בגדולה, כדי שלא יבואו לידי מעילה.													צח.
ותרתי למה לי? חדא לכספא ודהבא, וחדא לבניינא.													צח.
שער המזרח עליו שושן הבירה צורה.	תנן התם:												צח.
מאי טעמא?													צח.
כדי שידעו מהיכן באו	חד: [רב חסדא/רב יצחק בר אבדימי]												צח.
כדי שתהא אימת מלכות עליהן.	וחד: [רב חסדא/רב יצחק בר אבדימי]												צח.
לעולם תהא אימת מלכות עליך, שנא: וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר, ואילו לדידיה לא קא"ל.	רבי ינאי:												צח.
מהכא, שנאמר: ויד ה' היתה אל אליהו וישנס מתניו וירץ לפני אחאב עד באכה יזרעאלה.	רבי יוחנן:												צח.
ועלהו לתרופה - להתיר פה שלמעלה	חד: [רב חסדא/רב יצחק בר אבדימי]												צח.
להתיר פה שלמטה.	וחד: [רב חסדא/רב יצחק בר אבדימי]												צח.
להתיר פה אלמים	איתמר, חזקיה:												צח.
להתיר פה עקרות.	בר קפרא:												צח.
אילו נאמר ולקחת סלת ואפית אותה שתים עשרה חלות ושמת אותם שתים מערכות ולא נאמר שש, הייתי אומר: אחת של ארבע ואחת של שמונה, לכך נאמר שש	תנו רבנן:												צח.
ואילו נאמר שתים מערכות שש המערכת ולא נאמר שתים עשרה, הייתי אומר: שלש של שש שש, לכך נאמר שתים עשרה													צח.
ואילו נאמר שתים עשרה חלות ומערכות ולא נאמר שתים ושש, הייתי אומר: שלשה של ארבע ארבע, לכך נאמר שתים ושש													צח.
הא עד שלא יאמרו ג' מקראות הללו לא למדנו, הא כיצד? נותן שתים מערכות של שש שש, ואם נתן אחת של ארבע ואחת של שמונה - לא יצא													צח.
שתים של שבע שבע - רבי אומר: רואין את העליונה כאילו אינה.	[רבי]												צח.
והא בעינן ונתת על													צח.
רבי לטעמיה	רב חסדא לרב המנוא, ואמרי ליה רב המנוא												צח.
על בסמוך	דאמר: [רבי]												צח.
ונתת על המערכת לבונה זכה, על - בסמוך אתה אומר: על בסמוך, או אינו אלא על ממש? כשהוא אומר: וסכות על הארון את הפרוכת, הוי אומר: על - בסמוך.	דתניא - רבי:												צח.
כל הכלים שבמקדש וכו'.													צח.
כל הכלים שבמקדש ארכן לארכו של בית, חוץ מארון שארכו לרחבו של בית, וכך היה מונח, וכך היה בדיו מונחין.	תנו רבנן:												צח.
מאי קאמר?													צח.
הכי קאמר: כך היה מונח מדבדיו כך היה מונחין.													צח.
ובדיו מנלן?													צח.
וירארכו הבדים - יכול לא היו נוגעין בפרוכת? תלמוד לומר: ויראוֹ אי ויראו, יכול יהו מקרעין בפרוכת ויוצאין? תלמוד לומר: לא יראו החוצה, הא כיצד? דוחקין ובולטין בפרוכת ודומין כמין שני דדי אשה שנאמר: צרור המור דודי לי בין שדי ילין.	דתניא :												צח.
ומנלן דבדיו לפותיא דארון הווי יתבי?													צח:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
Oמעשה-story

; **קושיא-challenge**
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראייה-proof**

מקרא-key:

Talmud Navigator

מנחות-שתי הלחם	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
תרי גברי באמתא ופלגא לא מסתגי להו.	רבי יהודה:											!		◇	צה:	
ומנא לן דבארבעה הוו דרו להו?													^	◇	צה:	
דכתיב: ונסעו הקהתים - תרי, נושאי המקדש - נמי תרי.													!	◇	צה:	
עשרה שולחנות עשה שלמה המלך, שנאמר: ויעש שולחנות עשרה וינח בהיכל חמשה מימין וחמשה משמאל, ואם תאמר: חמשה מימין הפתח וחמשה משמאל הפתח? אם כן מצינו ששולחן בדרום, והתורה אמרה: והשולחן תתן על צלע צפון אלא של משה באמצע, חמשה מימין וחמשה משמאלו.	תנו רבנן:													■	◇	צה:
עשר מנורות עשה שלמה, שנאמר ויעש את המנורות הזהב עשר כמשפט ויתן בהיכל חמשה מימין וחמשה משמאל, ואם תאמר: חמשה מימין הפתח וחמשה משמאל הפתח? אם כן מצינו מנורה בצפון, והתורה אמרה: ואת המנורה נכח השולחן אלא של משה באמצע, חמשה מימין וחמשה משמאלו.	תנו רבנן:													■	◇	צה:
מחצי בית ולפנים היו מונחין	תני הדא:													■	◇	צה:
משליש הבית ולפנים היו מונחין	ותני הדא:													■	◇	צה:
ולא קשיא: מר קא חשיב בית קדשי הקדשים בהדי היכל, מר לא קא חשיב בית קדשי הקדשים בהדי היכל.														■	◇	צה:
מזרח ומערב היו מונחין, דברי רבי	תנו רבנן: [רבי]													■	◇	צה:
צפון ודרום.	רבי אלעזר בר' שמעון:													■	◇	צה:
מ"ט דרבי?														^		צה:
גמר ממנורה, מה מנורה מזרח ומערב, אף הני נמי מזרח ומערב.	[רבי]													!	◇	צה:
ומנורה גופה מנלן?														;		צה:
מדכתיב בנר מערבי: יערוך אותו אהרן וגו' לפני ה', מכלל דכולהו לאו לפני ה', ואי סלקא דעתך צפון ודרום, כולהו נמי לפני ה' נינהו.														!	◇	צה:
ור' אלעזר בר' שמעון מאי טעמא?														^		צה:
גמר מארון, מה ארון צפון ודרום, אף הני נמי צפון ודרום.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]													!	◇	צה:
ורבי נמי ליגמר מארון														;		צה:
דנין חוץ מחוץ, ואין דנין חוץ מבפנים.	[רבי]													!	◇	צה:
ור' אלעזר בר' שמעון ליגמר ממנורה														;	◇	צה:
מנורה גופה צפון ודרום הוה מנחה.	אמר לך: [רבי אלעזר ברבי שמעון]													!	◇	צה:
אלא הכתיב: יערוך אותו אהרן ובניו														;	◇	צה:
דמצדדו הוה אצדודי														!	◇	צה:
אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות - מלמד, שהיו מצדדין פניהם כלפי נר אמצעי.	דתניא:													!	◇	צה:
מכאן שאמצעי משובח.	רבי נתן:													■	◇	צה:
בשלמא למ"ד מזרח ומערב, היינו דהווי יתיבי עשרה בעשרים, אלא למ"ד צפון ודרום, י' בכ' היכי הווי יתבי?														;	◇	צה:
ותו, כהנים היכי הווי עיילי?														;	◇	צה:
ותו, מצינו ה' שלחנות בדרום														;	◇	צה:

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראייה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מנחות-שתי הלחם	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ותו, שלחן דמשה היכא מנח ליה?									ז			
ולייטעמיק, למ"ד מזרח ומערב נמי, שלחן דמשה היכא הוה מנח ליה? אלא, מי סברת חז דרא הוה? תרי דרי נינהו.									!			
בשלמא למאן דאמר צפון ודרום - שפיר, אלא למאן דאמר, מזרח ומערב, מכדי שלחן כמה משוך מן הכותל? שתי אמות ומחצה ואמה דידיה, ושתי אמות ומחצה דביני ביני ואמה, ושתי אמות ומחצה דביני ביני ואמה דידיה, אישתכח דקאכיל שולחן פלגא דאמתא בדרום									ז			
מי סברת שלחן דמשה בהדיהו הוה יתיב? לא, דמידלי ליה ומנח ליה ומיתתי להו לדידהו פורתא, כתלמיד היושב לפני רבו.									!			
עשרה שלחנות עשה שלמה, ולא היו מסדרין אלא על של משה, שנאמר: ואת השלחן אשר עליו לחם הפנים זהב.	ת"ר:											
עשר מזרות עשה שלמה, ולא היו מדליקין אלא בשל משה, שנא': מזרות הזהב ונרותיה לבער בערב.												
על כולם היו מסדרין, שנאמר: את השולחנות ועליהם לחם הפנים, ובכולן היו מדליקין, שנאמר: את המזרות ונרותיהם לבערם כמשפט לפני הדביר זהב סגור.	רבי אלעזר בן שמוע:								♦			
לא היו מסדרין אלא על של משה, אלא מה אני מקיים ואת השלחנות אשר עליהם לחם הפנים זהב? אלו שלשה שלחנות שהיו במקדש, שנים שהיו באולם מבפנים לפתח הבית, אחד של כסף ואחד של זהב, על של כסף נותן לחם הפנים בכניסתו ועל של זהב ביציאתו, שמעלין בקודש ולא מורידין, אחד של זהב בפנים שעליו לחם הפנים תמיד.	רבי יוסי ברבי יהודה:								♦			
ומנא לן דאין מורידין?									^			
דאמר קרא: ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם את קרשיו ויתן את בריחיו ויקם את עמודיו.	רבי:								!			
ומנלן דמעלין?									^			
דאמר קרא: את מחותות החטאים האלה בנפשותם ועשו אותם רקועי פחים ציפוי למזבח כי הקריבום לפני ה' ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל, בתחילה תשמישי מזבח ועכשיו גופו של מזבח.	רבי אחא בר יעקב:								!			
אשר שברת ושמתם בארון - תני רב יוסף: מלמד, שהלוחות ושברי לוחות מונחין בארון מכאן, לתלמיד חכם ששכח תלמודו מחמת אונסו, שאין נוהגין בו מנהג בזיון.	[רב יוסף]											
(סימ"ן: ביט"ל סר"ח ושכ"ח)												
פעמים שביטולה של תורה זהו יסודה, דכתיב: אשר שברת - אמר לו הקב"ה למשה: יישר כחך ששברת.	ריש לקיש:											
תלמיד חכם שסרה - אין מבזין אותו בפרהסיא, שנאמר: וכשלת היום וכשל גם נביא עמך לילה, כסהו כלילה.	ואמר ריש לקיש:											
כל המשכה דבר אחד מתלמודו עובר בלאו, שנאמר: השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים וכדר' אבין אמר ר' אילעא	ואמר ריש לקיש:											
כל מקום שנאמר השמר פן - ואל - אינו אלא לא תעשה.	דאמר רבי אבין אמר ר' אילעא:											
השמר ופן שני לאוין נינהו.	רבינא:											
בשלשה לאוין, שנאמר: השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים	רב נחמן בר יצחק:											
יכול אפי' מחמת אונסו?	ז											
ת"ל: ופן יסורו מלבבך, במסירים מלבו הכתוב מדבר	!											
יכול אפילו תקפה עליו משנתו?	ז											
ת"ל: רק.	!											
תורה ניתנה בארבעים ונשמרה בארבעים, כל המשמר תורתו נשמרת משתמרת, וכל שאינו משמר את התורה אין נשמרתו משתמרת.	רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרוייהו:											
משל לאדם שמסר צפור דרוז לעבדו, אמר: כמדומה אתה שאם אתה מאבדה שאני נוטל ממך איסר בדמיה? נשמתך אני נוטל ממך.	תנא דבי רבי ישמעאל:											

statement-מימרא- **■**
 challenge-קושיא- **⚡**
 question-שאלה- **^**
 answer-תירוץ- **!**
 proof-ראייה- **■**

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

מנחות-שתי הלחם	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שני שולחנות היו באולם מבפנים על פתח הבית, אחד של שייש ואחד של זהב, על של שייש נותנים לחם הפנים בכניסתו ועל של זהב ביציאתו, שמעלין בקודש ולא מורידין, ואחד של זהב מבפנים שעליו לחם הפנים תמיד.												צט:
וארבעה כהנים נכנסין, שנים בידם שני סדרים ושנים בידם שני בזיכין, וארבעה מקדימין לפניהם, שנים ליטול שני סדרים ושנים ליטול שני בזיכין, המכניסים עומדים בצפון ופניהם לדרום, והמוציאין עומדים בדרום ופניהם בצפון, אלו מושכין ואלו מניחין, וטפחו של זה כנגד טפחו של זה, שנאמר: (שמות כה) לפני תמיד	[ת"ק]											צט:
אפי' אלו נוטלין ואלו מניחין, אף היא היתה תמיד.	רבי יוסי:											צט:
יצאו ונתנום על שלחן הזהב שהיה באולם.												צט:
הקטירו הבזיכין, והחלות מתחלקות לכהנים.												צט:
חל יום כיפורים להיות בשבת - החלות מתחלקות לערב												צט:
חל להיות בערב שבת - שער של יום הכפורים נאכל לערב, והבבליים אוכלין אותו כשהוא חי, מפני שדעתן יפה.												צט:
אפי' סילק את הישנה שחרית וסידר את החדשה ערבית - אין בכך כלום, אלא מה אני מקיים לפני תמיד?	תניא, רבי יוסי:											צט:
שלא ילין שלחן בלא לחם.												צט:
מדבריו של ר' יוסי נלמוד, אפילו לא שנה אדם אלא פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית, קיים מצות לא ימוש ספר התורה הזה מפיד.	רבי אמי:											צט:
אפי' לא קרא אדם אלא קרית שמע שחרית וערבית - קיים לא ימוש, ודבר זה אסור לאומרו בפני עמי הארץ.	רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי:											צט:
מצוה לאומרו בפני עמי הארץ.	רבא:											צט:
כגון אני שלמדתי כל התורה כולה, מהו ללמוד חכמת יונת?	שאל בן דמה בן אחותו של ר' ישמעאל את ר' ישמעאל:											צט:
קרא עליו המקרא הזה: לא ימוש ספר התורה הזה מפיד והגית בו יומם ולילה, צא ובדוק שעה שאינה לא מן היום ולא מן הלילה ולמוד בה חכמת יונת.	[רבי ישמעאל]:											צט:
ופליגא דר' שמואל בר נחמני												צט:
פסוק זה אינו לא חובה ולא מצוה אלא ברכה, ראה הקב"ה את יהושע שדברי תורה חביבים עליו ביותר, שנאמר: (שמות לג) ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל, אמר לו הקדוש ברוך הוא: יהושע, כל כך חביבין עליך דברי תורה? לא ימוש ספר התורה הזה מפיד.	דאמר ר' שמואל בר נחמני א"ר יונתן:											צט:
דברי תורה לא יהו עליך חובה, ואי אתה רשאי לפטור עצמך מהן.	תנא דבי ר' ישמעאל:											צט:
מאי דכתיב: (איוב ל"ו) ואף הסיתך מפי צר רחב לא מוצק תחתיה? בוא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם, מדת בשר ודם אדם מסית את חברו מדרכי חיים לדרכי מיתה, והקדוש ברוך הוא מסית את האדם מדרכי מיתה לדרכי חיים, שנאמר: ואף הסיתך מפי צר, מגיהנם שפיה צר שעשנה צבור בתוכה ושמא תאמר: כשם שפיה צר כך כולה צרה, תלמוד לומר: העמיק הרחיב ושמא תאמר: למלך לא הוכנה, ת"ל: גם היא למלך הוכן ושמא תאמר: אין בה עצים, ת"ל: מדורתה אש ועצים הרבה ושמא תאמר: זה הוא שכרה, תלמוד לומר: ונחת שולחנך מלא דשן.	חזקיה:											צט:
חל יום הכיפורים להיות בשבת וכו'.												צט:
לא בבליים הם אלא אלכסנדריים הם, ומתוך ששונאין את בבליים קורין אותם על שם בבליים.	רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן:											ק.
לא בבליים הם אלא אלכסנדריים הם, ומתוך ששונאין את בבליים קוראין אותן על שם בבליים.	תניא נמי הכי, ר' יוסי:											ק.
אמר לו ר' יהודה: תנוה דעתך שהנחת דעתי.												ק.